

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Via Vitæ Operis Hvivs Hypothesis

Florentius <Batavus>

Antverpiae, 1551

Quod confessio fieri debeat pure[m] & ex sincero erga Deu[m] amore, &
ex vera de peccatis contritione: quodque confessarii quaerendi sint
maxime idonei. Cap. 21.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30077

DE TRIBVS PARTIBVS.

adhuc sit multum superbo, utpote qui ferre nec possit nec velit, ut apud notum sibi sacerdotem erubesceret. Quod si vero eo sit animo, ut citius confessionem omissurus sit, quam confiteri sacerdoti cognito, huius confessio quam apud ignotum facit nulla est.

Quòd confessio fieri debeat purè & ex sincero erga Deum amore, & ex vera de peccatis contritione: quòdque confessarij quærendi sint maxime idonei. Cap. 21.

NEcesse est præterea confessionem esse puram & sinceram, ut scilicet sub ipsa ea tantum tractentur, quæ ipsam & confitentis conscientiam concernunt, non autem extranea, nec ad alienam conscientiam pertinentia: nam hoc pacto confessio ipsa occasionem præstare posset delinquendi. Debet quoque & intentio esse sincera, ut confessio ex puro & sincero fiat erga Deum amore: quo videlicet gratum ei præstetur obsequium, & eidem satisfiat. Nec enim coacta esse debet confessio aut consuetudinaria, aut facta, sed recta intentione pura, cum certo proposito relinquendi peccata, ne de nobis dicat Dominus. Populus hic labijs me honorat, cor autem eorum longè est à me. Dominus enim noster animum magis spectat & intentionis nostræ scopum, quam externam actionem.

Mat. 23. 2. &
Isa. 29. d.

actionem. Sunt namque qui statis confitentur temporibus, sed consuetudine ducti potius quam pietate aut affectu seu voto vitæ melioris. Horum autem nonnulli certa quadam vsq; vtuntur confitendi forma, eadem semper repetentes verba, non secus quam si Pater noster recitarent, aut Ave maria: hi vt timendum est raro confitentur sincerè: sed aut plus aliquid aut minus quam commiserint agnoscunt. Verisimile etiam est huiuscemodi nunquam aut raro conscientiam suam discutere, sed ex arida duntaxat confiteri consuetudine. Alij ex more confitentur, atq; adeo citra pudorem & modestiam: & vt ait Bernardus, confitendo quasi fabulam enarrant suorum historiam peccatorum, ægritudines animæ sine confusione diuinerant: & penè sine pœnitentia, & sine affectu doloris: Et ideo ex sua confessione nullam recipiunt consolationem conscientia. Nam qui motum aliquem sentit pœnitentia, facile mouetur ad luctum & fletum. Præterea quisquis bene confiteri desiderat, maximè qui grauioribus onustus est criminibus, circumspèctus sit oportet in deligendo sacerdote digno & idoneo, qui & rectè instruere & confitentem possit absoluerè: sicuti beatus

Vide tract.
Ber. ad scri-
ptū de vita
solicitaria.
non procul
a principio
Huc vsque
ille.

M iij tradit

DE TRIBVS PARTIBVS

Au. de ve.
& fal. pœn.
c. 10.

tradit. Augustinus libro de pœnitentia
ita scribens. Qui confiteri vult pecca-
ta, vt inueniat gratiam quærat sacerdo-
tem scientem ligare & soluere: ne quum
negligens circa se extiterit negligatur ab
illo, qui eum misericorditer monet &
petit ne ambo in foueam cadant, quam
stultus euitare noluit: quemadmodum fe-
re vlu venire consuevit dum cæcus cæ-
co ducatum præstat. Quod haud du-
biè contingit, quoties confessarij pecca-
tores ipsos non satis diligenti cura per-
uestigant: quoties crimina ipsa quum gra-
uia sint non satis ponderant: quoties con-
fidentes non erudiunt, corripunt, aut so-
lantur, prout peccatoris conditio expo-
stulat: quoties offensarum pensationem
non iniungunt pro ratione criminum: quo
plerunque fit, vt peccatores sua commis-
sa minus æstiment, citiusque in eadem re-
labantur, propterea videlicet quod con-
fessarij non perinde magni ea æstimaue-
runt, iuxta vetus illud vulgo iactatum
proverbium, Facilitas veniæ incentiuum
tribuit delinquendi. Proinde quisquis
suae habet rationem salutis sacerdotem
quærat inter cæteros peritorem & reli-
giosorem, aut certè benè idoneum, ean-
dem

Am. in psa.
vs. fer. 8.

dem hic adhibens curam quam corporali aliquo morbo laborantes solent, qui exercitatiores peritioresque medicos consulunt potius quam imperitiores. Natus autem talem confessarium peccator totum sese ipsius committere debet arbitrio atque consilio, paratus pro abolendis peccatis omnia ipsius imperia & consilia non secus atque Dei vicarij adimplere. Illud etiam summopere probandum tanquam pium ac salutare, si qui idoneum natus est confessarium non facile illum mutet, nisi magna aliqua cogente ratione. Ita enim confessarius tuus certiores habiturus est tui notionem, & securius tibi poterit auxiliari atque consulere: atque adeo tu ipse ob maiorem erubescenciam amplius poteris mereri. Natura enim comparatum est, ut vehementiore rubore perfundamur, quoties post superiorem confessionem non modo non correcti verum etiam in pristina aut etiam in terriora vitia relapsi eidem confitemur sacerdoti a quo nuper fuimus correpti. Tum enim nonnulli alium quempiam querere consueverunt, cui compertum non sit idem crimen ab ipsis pluries fuisse commissum: atque ita non

M iij

perinde

DE TRIBVS PARTIBVS

perinde de illo pudeant. Verum eiusmodi planè seipfos fallunt, quum tanto minus sua confessione mereantur, quanto minus erubescunt. Adde qd' quanto sacerdos enormitatè criminū min⁹ habet exploratā, tātō min⁹ potest opitulari atq; cōsulere. Quare illud maximè est cōsulēdū vtpote ad ipsius cōfessionis pertinens integritatē, vt quisq; plenè certiozem reddat suū confessariū, de sua cōuersatione statu & persona: & si quod est letale crimen, in quod post acceptam ipsius in confessione absolutionem pluries relapsus sit, hoc ipsum non cælet, sed potius ingenuè fateatur toties iam idem se esse cōfessum, nec aliquam sequutam esse dicti criminis vel emendam vel fugam. Probabile autem est, dum quis sic relapsus est, ipsum parum sincerè peregisse superiores suas cōfessiones: vtpote quod parum discussus ad tanti sacramenti susceptionē accesserit: ad quā si accessisset vt oportet, sensisset haud dubiè seipsum propter nouæ gratiæ infusionē non paulo firmiorem, atq; in vitanda ipsius criminis occasione non paulo cautiorem diligentiozemque. Verum quum post sacri mysterij susceptionem non minus se sentiat ad maliciam perpetranda paratum, expositum & procliuē quam

quam ante, verisimile non est illum aliquā consequutum esse gratiam: quinimo probabile est parum dignè illum propter culpā aliquam tantæ rei mysterium pertractasse.

Quòd confessio debeat esse frequens, & quibus expediat confessionem repetere, & quibus non. Ca. 22.

CPrima quoq; confessionis cōditio est, si frequens sit, & si sæpe ad hanc peragendam se homo coaptet, maximè sub præcipuas quasque festiuitates: & mox ubi tetrius aliquod vitium deprehenderit se commisisse. Nam quemadmodum in corporalibus omnibus morbis medici suadent obstandum principiis, ita quoq; in peccatis animæ, morbis ac vulneribus faciendum: quæ longè facilius abdicantur, deplorantur, & condonantur, si maturius adhibeatur contritionis, confessionis, & pœnitentiæ remedium, quam si serius. De cotidianis autē offensis cotidie confiteri summopere est laudandum. In confessio quidem est ecclesiæ auctoritatem non iubere nisi semel confiteri annuatim tempore videlicet celebritatis paschalis: verum qui hoc duntaxat obseruantes nullis vnquam confitentur temporibus alijs, vereor ne magis necessitate & humano metu aut pndore coacti confiteantur, quam ex diuino amore: atq; ita confessio ipsa aut nullius

nullius